

ČESKÁ REPUBLIKA

R O Z S U D E K

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jana Ryby a soudců Mgr. Ivety Postulkové a Mgr. Milana Taubera ve věci žalobce: **AutoESA a.s.** (dříve Autocentrum ESA a.s.), IČO: 256 27 538, se sídlem Praha 10, K Učilišti 170, zast. JUDr. Robertem Kučerou, advokátem v Praze 7, Dukelských hrdinů 471/29, Praha 7, proti žalovanému: **Česká obchodní inspekce**, ústřední inspektorát, se sídlem Praha 2, Štěpánská 15, v řízení o přezkum rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 9. 2014 č.j. ČOI 78581/14/O100/1000/13/14/HI/Št,

t a k t o :

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í

Včasně podanou žalobou se žalobce domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 9. 2014 č.j. ČOI 78581/14/O100/1000/13/14/HI/Št (dále jen „*napadené rozhodnutí*“). Napadeným rozhodnutím ústřední ředitel ústředního inspektorátu žalované České obchodní inspekce snížil pokutu uloženou rozhodnutím ředitele inspektorátu České obchodní inspekce Středočeského a hl. m. Prahy ze dne 2. 6. 2014 č.j. 10/1566/13/34 (dále jen „*prvostupňové rozhodnutí*“), a to z částky 100 000,- Kč na částku 80 000,- Kč. Ve zbytku pak prvostupňové rozhodnutí potvrdil. Prvostupňovým rozhodnutím bylo shledáno, že se žalobce dopustil správního deliktu podle § 24 odst. 7 písm. c) zákona č. 634/1992 Sb., o ochraně spotřebitele, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*zákon o ochraně spotřebitele*“), tím, že u prodávaného vozidla Audi A3 1,9 Tdi, VIN: ..., deklaroval počet najetých kilometrů u tohoto vozidla ve výši, která neodpovídala skutečnému stavu, a porušil tak ustanovení § 9 odst. 1 zákona o ochraně spotřebitele.

První žalobní bod obsahuje námitku, že žalovaný nepostupoval v souladu s ustanovením § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále již

„správní řád“), a nezjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Podle žalobce měl žalovaný přistoupit k návštěvě autorizovaného servisu, kde by bylo provedeno ověření stavu počtu najetých kilometrů, jak žalobce navrhoval. Žalovaný však provedení tohoto důkazu odmítl. Žalobce má též za to, že celá kontrola byla ukončena předčasně, aniž by se žalovaný zabýval podobou celého procesu prodeje spotřebiteli. Tímto způsobem tak nebyly podle žalobce zjištěny všechny informace předávané žalobcem zákazníkovi. Žalobce má rovněž výhrady proti znaleckému posudku obsaženému ve správním spise s tím, že soudní znalec pověřený k vypracování posudku neměl potřebnou odbornou způsobilost, resp. osoba vypracovávající posudek byla znalcem v oboru ekonomika a nikoli strojírenství. Zároveň žalobce vytýká žalované inspekci, že měla povinnost též zjišťovat a zabývat se i okolnostmi svědčícími ve prospěch žalobce, což však neučinila.

Druhý žalobní bod pak tvoří tvrzení, že napadené rozhodnutí neodpovídá okolnostem daného případu. Podle žalobce je interpretace právního předpisu zastávaná žalobcem nesprávná, neboť není v praxi možno dostat jejím požadavkům. Podle žalobce je přitom nutno aplikovat princip proporcionality mezi ochranou spotřebitele na jedné straně a reálnými možnostmi prodávajícího na straně druhé. Žalovaný v napadeném rozhodnutí uvádí, že není-li žalobce s naprostou jistotou s to potvrdit, že počet kilometrů uvedený na tachometru odpovídá skutečnosti, musí o této skutečnosti spotřebitele jasně a zřetelně informovat. Zároveň žalovaný v napadeném rozhodnutí uvádí, že žalobce nemůže paušálně uvádět, že skutečný počet ujetých kilometrů a počet kilometrů uvedených na tachometru nemusí odpovídat; je vždy třeba, aby žalobce učinil všechny možné kroky k ověření, zda údaj na tachometru je pravdivý. Podle žalobce nelze shora popsáný postup v praxi realizovat, neboť u vozidel, která neprodává jejich původní vlastník a která nebyla servisována v autorizovaném servisu, nelze mít nikdy absolutní jistotu o skutečném počtu najetých kilometrů. Požadavky žalovaného by tak znamenaly pro žalobce detailně zkoumat u každého jednotlivého vozu jeho původ, servisní historii atd. Ani potom by si přitom žalobce nemohl být stoprocentně jistý, že počet kilometrů uváděných na tachometru a skutečně ujetých odpovídá. U vozů dovážených ze zahraničí je přitom běžný jev, že záznamy nepokrývají celou historii vozu, přičemž u těchto vozidel nutně nemusí být vždy pochybnosti o skutečném počtu ujetých kilometrů.

Žalobce kromě toho uvádí, že upozornění spotřebitele, že stav ujetých a zobrazených kilometrů se může lišit, u předmětného vozidla přitom uvedl, avšak žalovaný to označil za pouhý alibismus žalobce. Žalobce taktéž nesdílí názor žalovaného, že upozornění provedl příliš pozdě. Žalobce vyvinul dostatečnou snahu zjistit skutečný stav vozidla, když si za tímto účelem opatřil informace od společnosti Cebia, dále zjistil, že vozidlo nejeví známky nadměrného opotřebení ve vztahu k počtu ujetých kilometrů uvedených na tachometru a nabízel i kontrolu v autorizovaném servisu, což žalovaný odmítl. Podle názoru žalobce je možno aplikovat správní postih pouze tam, kde nepostačuje řešení v rámci soukromého práva (uplatněním odpovědnosti za vady).

Třetí žalobní bod tvoří námitka žalobce, že se žalovaný nedostatečně vypořádal s výší pokuty. Žalovaný se podle názoru žalobce nezabýval všemi zákonnými hledisky, kterými se zabývat měl, resp. jeho úvahy týkající se okolností případu včetně zdůvodnění výše pokuty jsou nedostatečné a ničím nepodložené, tudíž nepřezkoumatelné. V této souvislosti žalobce uvádí, že není zřejmé, co znamená „typický způsob spáchání“ předmětného správního deliktu. Dále nemělo být za přítěžující okolnost považována skutečnost, že žalobce podniká s ojetými vozy. Jiné okolnosti zohledněné žalovaným by pak neměly mít na výši uložené pokuty vůbec žádný vliv, například skutečnost, že rozdíl v počtu ujetých kilometrů může mít podstatný vliv na prodejní cenu vozidla. Závěrem žalobce uvádí, že jako přítěžující okolnost nemůže být

hodnocen případ vedený pod sp.zn. 10/0341/13/PM/34. Za tento správní delikt již byl žalobce potrestán, a proto jej nelze uvádět jako přítěžující okolnost s ohledem na zásadu zákazu dvojího přičítání.

Podáním žalobce doplnil podanou žalobu o návrh, aby soud v případě, pokud dojde k závěru, že zde nejsou dány podmínky pro zrušení napadeného rozhodnutí, postupoval podle § 78 odst. 2 s. ř. s. (tedy uloženou pokutu snížil, popř. od jejího uložení upustil).

Ve vyjádření k žalobě žalovaný k *námítce prvního žalobního bodu* uvádí, že osoba znalce byla vybrána příhodně, neboť počet ujetých kilometrů nepochybně souvisí s odhadem ceny vozidla. Zároveň žalovaný dodává, že samotný odhad (změny) výše prodejní ceny nebyl předmětem znaleckého posouzení; tím byl výhradně počet ujetých kilometrů. Ze servisní historie vozidla přitom je zcela zřejmé, že vozidlo mělo najeto více kilometrů, než bylo uvedeno na tachometru.

K *námítce druhého žalobního bodu* žalovaný uvádí, že žalobci bylo vytknuto, že sice informoval spotřebitele o stavu tachometru na ceduli umístěné u vozidla, avšak již neuvedl, jaký je vztah mezi tímto ukazatelem a skutečným stavem ujetých kilometrů; spotřebitel se pak logicky domníval, že údaj na tachometru odpovídá skutečnému stavu ujetých kilometrů. Podle žalovaného měl žalobce jednat s odbornou péčí a na ceduli umístěnou na vozidle například připsat, že stav tachometru ověřoval u společnosti Cebia. Teprve až k dotazu žalovaného uvedl, že soulad údajů uvedených na tachometru a skutečně ujetých kilometrů nemůže garantovat. Skutečnost, že žalobce nabízel ověření počtu skutečně ujetých kilometrů v autorizovaném servisu, stejně jako skutečnost, že podnikl kroky k ověření skutečného počtu ujetých kilometrů, byla přičítána v jeho prospěch, kdy napadeným rozhodnutím byla poměrně výrazně snížena původně uložená pokuta (o jednu pětinu).

Žalovaný k druhé žalobní námitce dále uvádí, že žalobce měl povinnost zajistit, aby se spotřebitel dozvěděl, jaký je vztah stavu tachometru s počtem skutečně najetých kilometrů. To však neučinil a o možnosti rozporu informoval spotřebitele až na dotaz, popř. až ve smlouvě a protokolu o předání vozidla (nikoli již ve fázi nabídky). Informace o skutečně ujetých kilometrech je přitom z pohledu spotřebitele mnohem důležitější a je třeba, aby tuto informaci obdržel právě již ve fázi nabídky, nikoli až na samém konci procesu uzavírání smlouvy.

Žalovaný má rovněž za to, že nároky kladené na žalobce jsou splnitelné a jsou i přiměřené. Nemá přitom nic proti tomu, aby byla téměř u všech prodáváných ojetých vozidel informace, že skutečně ujetý počet kilometrů nemusí odpovídat stavu na tachometru. Vždy je však třeba se – v souladu s požadavky odborné péče – pokusit zjistit, jaký je stav těchto dvou údajů. V projednávaném případě s ohledem na údaje uvedené v certifikátu společnosti Cebia o tom, že záznamy nepokrývají kompletní historii vozidla, jistě byly splněny podmínky pro to, aby žalobce spotřebitele informoval, že stav kilometrů na tachometru a počet skutečně ujetých kilometrů nemusí odpovídat. Žalobce tak sice vyvinul určité úsilí, aby zjistil skutečný stav vozidla, avšak o výsledku tohoto svého pátrání spotřebitele neinformoval, resp. ho informoval pouze až na přímý dotaz.

K *námítce třetího žalobního bodu* žalovaný uvádí, že i tuto námitku považuje za nedůvodnou, neboť se řádně vypořádal se všemi hledisky podle § 24b odst. 2 zákona o ochraně spotřebitele. Žalobci nebylo přičítáno k tíži to, že je podnikatelem, ale že je specialistou v daném oboru; vzhledem ke svým zkušenostem (sám se označuje jako 1. certifikovaný prodejce vozů) by tak měl být obeznámen se svými povinnostmi, které má

vůči spotřebitelům. Ve prospěch žalobce pak byly zohledněny kroky, kterými se snažil zjistit stav mezi údajem na tachometru a skutečné ujetými kilometry. Žalovaný i nadále zastává názor, že údaj o skutečně ujetých kilometrech je velice důležitý a má vliv na prodejní cenu. Spotřebitel se při výběru vozidla řídí i tímto údajem a o předmětné vozidlo by tak vůbec nemusel projevit zájem, pokud by věděl, že počet skutečně ujetých kilometrů je výrazně vyšší než počet uvedený na tachometru. Tím by mohlo dojít k tomu, že by spotřebitel koupil vozidlo, které by však při znalosti všech informací nekoupil, čímž mu mohla vzniknout újma ve výši kupní ceny. Žalovaný má za to, že neporušil zásadu zákazu dvojího přičítání, neboť skutečnost, že se žalobce již dříve v minulosti dopustil porušení svých povinností (byť zcela odlišného charakteru), svědčí podle názoru žalovaného o tom, že žalobce nevěnuje dodržování svých povinností takovou pozornost, jakou by věnovat měl. Závěrem žalovaný uvádí, že výrazně ve prospěch žalobce byla hodnocena okolnost, že žalobce na dotaz žalovaného sdělil, že soulad stavu tachometru a skutečného počtu ujetých kilometrů nelze garantovat. Žalovaný navrhuje napadené rozhodnutí zamítnout.

V replice žalobce rozvinul svá tvrzení uvedená již v podané žalobě. Zopakoval, že úroveň znaleckého posudku je slabá a tento byl vypracován znalcem v jiném oboru, než být vypracován měl. Žalobce též vyjádřil pochybnosti o údajně vzniklé újmě; tou není celá kupní cena, ale pouze rozdíl mezi kupní cenou vozu s deklarovanými a vozu se skutečně najetými kilometry. Žalobce stejně jako v podané žalobě uvádí, že není nutné, aby spotřebitel měl údaj o možnosti rozdílu mezi s počtem ujetých kilometrů dle tachometru počtem skutečně ujetých kilometrů hned na počátku, kdy se rozhoduje, o jaké vozidlo má zájem. Podle názoru žalobce se žalovaný cíleně snažil vytvořit situaci, aby se zdálo, že dojde ke zkrácení zákazníka, aniž by tomu tak skutečně bylo. Žalobce v replice taktéž opakovaně poukazuje na to, že v jeho případě byl porušen zákaz dvojího přičítání.

Ze správního spisu vyplývá, že dne 18. 6. 2013 proběhl u žalobce kontrolní nákup, jehož předmětem bylo vozidlo Audi A3 1,9 TDi, VIN: ... Na ceduli umístěné na předmětném vozidle bylo žalobcem mimo jiné uvedeno: „...“. Ze znaleckého posudku č. 3254/2013 vypracovaného dne 30. 6. 2013 M. K., znalcem v oboru ekonomika, ceny a odhady motorových vozidel, strojů a zařízení, plyne, že skutečný stav ujetých kilometrů byl v době kontroly minimálně 212 925 km. Z dokumentu Cebia REPORT ze dne 20. 3. 2013, založeného ve správním spise, vyplývá, že záznamy nepokrývají kompletní historii předmětného vozidla. Dne 27. 2. 2014 bylo žalobci oznámeno zahájení správního řízení ve věci porušení povinnosti podle § 9 odst. 1 zákona o ochraně spotřebitele, přičemž dne 2. 6. 2014 bylo vydáno prvostupňové rozhodnutí.

Při jednání před Městským soudem v Praze (dále jen „*městský soud*“) žalobce setrval na všech uplatněných žalobních bodech a zároveň doplnil důkazní návrhy. Žalovaný setrval na podaném vyjádření a navrhl zamítnutí žaloby. Městský soud zamítl důkazní návrhy žalobce k jejich provedení v tomto soudním řízení, a to zčásti pro nadbytečnost, pokud jde o důkazní návrhy obsažené v žalobě, neboť uvedené listiny jsou součástí správního spisu, k jehož obsahu soud přihlíží ze zákona, popř. proto, že by nemohly přinést nové poznatky, které již ve fázi jednání nejsou sporné (výpis z rejstříku znalců ohledně M. K.), zčásti pak proto, že nemají přímý, resp. rozhodný vztah k předmětu soudního přezkumu (důkazní návrhy z internetových stránek, které měly dokládat, že žalobce v jiných souvislostech, nikoli tedy v souvislosti s projednávanou věcí, veřejně usiloval o postíhování nepoctivého tzv. stáčení tachometrů, jakož i korespondenci mezi žalovaným, resp. jeho královéhradeckým a pardubickým inspektorátem, a společností ŠKODA AUTO a.s. ze dne 7. 5. 2015 a ze dne 18. 5. 2015).

Městský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „s. ř. s.“), a vyšel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Věc posoudil takto:

Podle § 24 odst. 7 písm. c) zákona o ochraně spotřebitele (ve znění ke dni prováděné kontroly, ve znění aktuálním ode dne 1. 1. 2014 je totéž ustanovení podřazeno písmenu d/) se prodávající dopustí správního deliktu tím, že nesplní informační povinnost podle § 9 a § 10 odst. 2 zákona o ochraně spotřebitele.

Podle § 9 odst. 1 zákona o ochraně spotřebitele je prodávající povinen řádně informovat spotřebitele o vlastnostech prodáváných výrobků nebo charakteru poskytovaných služeb, o způsobu použití a údržby výrobku a o nebezpečí, které vyplývá z jeho nesprávného použití nebo údržby, jakož i o riziku souvisejícím s poskytovanou službou. Jestliže je to potřebné s ohledem na povahu výrobku, způsob a dobu jeho užívání, je prodávající povinen zajistit, aby tyto informace byly obsaženy v přiloženém písemném návodu a aby byly srozumitelné.

Podle § 24 odst. 12 (dříve odst. 10) zákona o ochraně spotřebitele se za správní delikt nesplnění informační povinnosti podle § 9 (a § 10 odst. 2) zákona o ochraně spotřebitele uloží pokuta do 1 000 000 Kč.

Podle § 24b odst. 1 zákona o ochraně spotřebitele právnická osoba za správní delikt neodpovídá, jestliže prokáže, že vynaložila veškeré úsilí, které bylo možno požadovat, aby porušení právní povinnosti zabránila. Podle § 24b odst. 2 zákona o ochraně spotřebitele se při určení výměry pokuty přihlédne k závažnosti správního deliktu, zejména ke způsobu jeho spáchání a jeho následkům a k okolnostem, za nichž byl spáchán.

Nejprve městský soud souhrnně hodnotí napadené rozhodnutí jako rozhodnutí, které obsahuje velmi podrobné zdůvodnění závěru, který tu byl již ve stadiu prvostupňovém, když podstatou změny učiněné napadeným, tedy druhostupňovým rozhodnutím bylo pouze snížení uložené pokuty ze 100 000 Kč na 80 000 Kč. Městský soud považuje zdůvodnění a argumenty žalovaného týkající se skutkového stavu i hlediska jeho právního hodnocení věci za přiléhavé, úplné a zcela přesvědčivé.

K námitkám, které obsahuje *první žalobní bod* a podle nichž žalovaný nedostatečně zjistil skutkový stav věci, je nutno nejprve připomenout, že podle napadeného rozhodnutí včetně rozhodnutí prvostupňového se žalobce dopustil správního deliktu podle zákona o ochraně spotřebitele tím, že porušil informační povinnost podle § 9 odst. 1 tohoto zákona, když spotřebitele nedostatečně (nepravdivě) informoval o počtu skutečně ujetých kilometrů u nabízeného vozidla. Je tak zřejmé, že žalovaný i správní orgán prvního stupně se museli zabývat tím, zda 1) počet ujetých kilometrů je údajem, ohledně kterého tíží žalobce informační povinnost, 2) zda žalobce skutečně deklaroval nepravdivý údaj počtu ujetých kilometrů a 3) v jaké fázi prodeje vozidla byl žalobce povinen svoji (případnou) informační povinnost splnit.

Mezi účastníky řízení není sporné, že údaj o počtu ujetých kilometrů je údajem, ohledně kterého má žalobce vůči spotřebitelům informační povinnost. Sporné mezi nimi však bylo splnění výše zmíněného bodu 2), neboť podle názoru žalobce žalovaný postavil svá skutková zjištění na znaleckém posudku, který byl vypracován znalcem v nevhodném oboru.

Ze správního spisu je zřejmé, že žalovaný svůj závěr o počtu skutečně ujetých kilometrů skutečně postavil na závěru znaleckého posudku č. 3254/2013 vypracovaného dne 30. 6. 2013 M. K., znalcem v oboru ekonomika.

Správní orgán má v souladu s ustanovením § 3 správního řádu povinnost zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Podle § 50 správního řádu jsou podkladem pro rozhodnutí zejména návrhy účastníků, důkazy, skutečnosti známé správnímu orgánu z úřední činnosti, podklady od jiných správních orgánů nebo orgánů veřejné moci, jakož i skutečnosti obecně známé. Důkazním prostředkem přitom může být vše, co je vhodné ke zjištění stavu věci a co není získáno nebo provedeno v rozporu s právními předpisy. Důkazními prostředky jsou zejména listiny, ohledání, svědecké výpovědi a znalecké posudky (§ 51 odst. 1 správního řádu).

Z uvedeného plyne, že opatřování podkladů pro rozhodnutí je čistě v gesci správního orgánu, neboť právě správní orgán má povinnost zjistit skutečný stav věci. Je tedy na daném správním orgánu rozhodnout, jaké podklady ke svému rozhodnutí opatří, a to za předpokladu, že tyto budou získány a provedeny zákonně a bude na jejich podkladě dostatečně zjištěn skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti.

Zákon v projednávaném případě správnímu orgánu neukládá, aby znalecký posudek byl vypracován znalcem v konkrétním oboru, proto je na daném správním orgánu, aby zvolil vhodného znalce ve vhodném oboru. V posuzovaném případě byl znalecký posudek vypracován znalcem v oboru ekonomika, odvětví a specializace ceny a odhady motorových vozidel. Podle názoru soudu počet skutečně najetých kilometrů je ukazatelem, který přímo souvisí s cenou vozidla, proto závěr znalce o počtu ujetých kilometrů je závěrem, který mohl učinit na základě svého odborného zaměření. Tím spíše, že závěr znalce o skutečném počtu ujetých kilometrů nevycházel z posouzení technického stavu vozidla, ale čistě z údajů získaných od autorizovaného servisu. Již z těchto podkladů je zcela zjevné, že předmětné vozidlo muselo mít najeto více než žalobcem deklarovaných 176 408 km, když o tři roky dříve mělo najeto přes 200 tisíc km.

Městský soud nepovažoval za podstatnou otázku, zda měl být ve správním řízení ustanoven znalec z oboru ekonomika nebo z oboru posuzování technického stavu vozidla. Navíc má za to, že zvolení znalce z oboru ekonomiky a oceňování vozidel bylo důvodné a správné, protože v dané věci se nejednalo o posouzení technického stavu vozidla, ale o posouzení otázky najetých nebo deklarovaných kilometrů a v podstatě o vliv této skutečnosti na cenu toho vozidla tak, jak spotřebitel jí vnímá. Nebylo proto třeba povolávat znalce z oboru strojírenství, takže žalobní námitku týkající se otázky osoby znalce městský soud neshledává důvodnou.

K námitce žalobce, že žalovaný neprovedl důkaz návštěvou autorizovaného servisu za účelem zjištění stavu tachometru, městský soud uvádí, že – jak bylo shora uvedeno – důkazní břemeno ohledně zjištění skutkového stavu věci v tomto tíží správní orgán. Žalovaný správní orgán nebyl povinen provést všechny důkazy navrhované žalobcem, měl-li za to, že skutkový stav je dostatečně spolehlivě zjištěn a tyto navržené důkazy již nemohou přispět k jeho dalšímu zjištění. V projednávaném případě žalobce navrhoval provést důkaz návštěvou autorizovaného servisu za účelem ověření souladu údaje o ujetých kilometrech uvedeném na tachometru vozidla a počtu skutečně ujetých kilometrů. Avšak právě na základě podkladů získaných od autorizovaného servisu (ze servisní historie) žalovaný, resp. soudní znalec dospěl k závěru, že tyto dva počty neodpovídají. S ohledem na skutečnost, že žalovaný měl

údaje právě od autorizovaného servisu, bylo by nadbytečné tytéž podklady získávat podruhé. Žalovaný byl proto oprávněn učinit závěr, že předmětné vozidlo mělo ve skutečnosti najeto více kilometrů, než bylo uvedeno na tachometru tohoto vozidla.

Vzhledem k výše uvedenému závěru bylo třeba se zabývat námitkou žalobce, že svou informační povinnost plní, když v kupních smlouvách a v protokolech o předání vozidla své zákazníky (spotřebitele) informuje o tom, že údaj o ujetých kilometrech vedený na tachometru nemusí odpovídat kilometrům skutečně ujetým. Jinými slovy bylo třeba zvážit, v jaké fázi koupě byl žalobce povinen předmětnou informaci spotřebiteli poskytnout.

Pokud jde o vlastní předmět přezkumu a napadeného rozhodnutí, městský soud se shoduje se žalovanou Českou obchodní inspekcí, že předmětem tohoto přezkumu ani napadeného rozhodnutí není prověřování nějaké snad nekalé činnosti, spočívající ve „stáčení“ kilometrů, ale že předmětem soudního přezkumu je správné rozhodnutí o pokutě za správný delikt, který spočívá v nesplnění informační povinnosti podle zákona o ochraně spotřebitele. Tudíž jde o informační povinnost, která byla v daném případě deklarována na nabídkové ceduli při prodeji vozidla (jejíž fotografie je založena mj. ve správním spise), kde byl uveden určitý počet kilometrů, který musel vzbuzovat v zákazníkovi (spotřebiteli) samozřejmou představu, že jde o stav najetých kilometrů. Ani tuto žalobní námitku neshledává soud důvodnou.

Pokud jde o věc, která byla předmětem diskuze mezi žalobcem a žalovaným a která je i obsažena v žalobě a napadených rozhodnutích, tedy jaká vlastně existuje míra toho, jak se má prodejce (v tomto případě žalobce) zachovat při prodeji ojetých vozidel, pak ani městský soud, ani – jak vyplývá z napadených rozhodnutí – žalovaná Česká obchodní inspekce netvrdí, že by prodejce musel mít naprosto stoprocentně přesně zjištěný stav skutečně najetých kilometrů, protože to leckdy ani není technicky možné. To, co se ovšem klade k odpovědnosti prodejce a co bylo předmětem správního deliktu, je „nedeklarovaný“ rozdíl mezi tím, jaký je stav na tachometru a jaký je skutečný stav najetí počtu kilometrů. V daném případě žalobci zákon ukládá, aby s maximální péčí a maximálně možně, jak je tedy v jeho možnosti zjistil, zda skutečný stav odpovídá tomu na tachometru, anebo v jakém je poměru. Jinými slovy, pokud žalobce tušil nebo věděl, že skutečný stav nemůže odpovídat stavu na tachometru, měl na to upozornit potenciální zákazníky (spotřebitele) již v prvopočátku, na informační ceduli u prodáváného automobilu. Požadavek, který klade Česká obchodní inspekce na prodejce, v tomto případě i na žalobce, není přemrštěný a je zcela odpovídající. Ani tuto žalobní námitku neshledal soud za důvodnou. Navíc z certifikátu Cebia (viz Cebia REPORT, informační výpis ze dne 20. 4. 2013, založený ve správním spise) zjevně vyplývá, že „záznamy nepokrývají kompletní historii vozidla“, tedy že historie vozidla, co se týče počtu najetých kilometrů, je v tomto počtu nepochybně vyšší než ta, jaká byla deklarována na informační prodejní ceduli, a to vyšší takovým významným způsobem, který může mít vliv na chování zákazníka (spotřebitele). Na tomto místě lze ještě dodat, že hlavním smyslem přijetí zákona o ochraně spotřebitele byla ochrana spotřebitele (viz obecná část důvodové zprávy k tomuto zákonu). Zákon o ochraně spotřebitele je normou obsahující veřejnoprávní ochranu, která doplňuje soukromoprávní (občanskoprávní) úpravu. Spotřebitel, jako slabší subjekt trhu, je tak chráněn tím, že prodejci jsou stanoveny zvláštní povinnosti tak, aby došlo alespoň k částečnému „vyrovnání sil“ mezi ním jakožto profesionálem v oboru a spotřebitelem jakožto laikem.

Jak bylo vyloženo výše, žalobce měl povinnost spotřebitele informovat o počtu ujetých kilometrů. Vzhledem k výše popsanému závěru, že předmětné vozidlo mělo ve skutečnosti

ujeto více kilometrů, než bylo zobrazeno na tachometru tohoto vozidla, žalovaný měl povinnost spotřebitele upozornit, že stav kilometrů zachycený na tachometru nemusí odpovídat (a ani neodpovídá) počtu skutečně ujetých kilometrů. Městský soud nesouhlasí s názorem žalobce, že tuto informaci postačuje uvést až do kupní smlouvy, popř. do protokolu o předání vozidla.

Městský soud má za to, že z povahy věci je zřejmé, že spotřebitelé se při výběru vozu budou primárně řídit údaji, jež jsou přehledně popsány na informační ceduli, která byla v projednávaném případě umístěna na vozidle a jejíž fotografie je součástí správního spisu. Tomuto závěru ostatně odpovídá i cedula samotná, kdy na ní jsou přehledně a jasně uvedeny všechny základní údaje o vozidle, které spotřebiteli pomáhají se rozhodnout, zda má mít o předmětné vozidlo zájem či nikoli. Na této ceduli je přitom zcela jasně u kolonky „km“ uvedena hodnota „176 408“. Soud shodně jako žalovaný zastává názor, že tento údaj ve spotřebitelích zcela nepochybně vzbudil či zcela oprávněně mohl vzbudit dojem, že dané vozidlo má najeto (pouhých) 176 408 km. Podle výkladu, který zastává i městský soud, měl žalobce již k tomuto údaji poznamenat, že skutečný počet ujetých kilometrů neodpovídá nebo nemusí odpovídat stavu kilometrů na tachometru, popř. zde měl uvést, že se jedná o stav kilometrů podle tachometru. Toto sdělení však chybí a údaj na ceduli proto ve spotřebiteli zcela legitimně budí dojem, že je údajem o počtu skutečně najetých kilometrů. S ohledem na to lze proto důvodně předpokládat, že spotřebitele již ani nenapadne se prodejce (žalobce) zeptat (popř. dále zkoumat), zda počet skutečně ujetých kilometrů není odlišný, neboť předmětná informace na vystavené ceduli jiný počet fakticky vylučuje.

Lze tak uzavřít, že žalobce byl povinen již v ceduli umístěné na vozidle informovat spotřebitele minimálně o tom, že údaj o počtu km uvedený na této ceduli je pouze zachycením stavu tachometru (a tedy se může lišit od počtu skutečně ujetých kilometrů). Ve spojení se shora uvedeným proto městský soud dospěl k závěru, že první žalobní bod není důvodný.

Dále se městský soud zabýval *druhým žalobním bodem*, podle kterého žalovaný klade na žalobce nereálné požadavky, neboť nikdy nelze u každého jednotlivého vozu se stoprocentní jistotou říci, zda počet kilometrů uvedený na tachometru odpovídá počtu kilometrů skutečně ujetých.

Soud odkazuje na závěry Nejvyššího soudu prezentované v rozsudku ze dne 29. 2. 2012 ve věci sp. zn. 25 Cdo 2516/2009, podle kterého *rozsah instruktážní povinnosti vyplývající z ustanovení § 9 odst. 1 zákona č. 634/1992 Sb. a jeho limity stanovené v § 9 odst. 2 větě druhé citovaného zákona je třeba vyložit s ohledem na konkrétní okolnosti jednotlivého případu, zejména povahy toho kterého výrobku a podle něhož je přitom třeba aplikovat princip proporcionality, tj. klást na výrobce pouze požadavky rozumné, přiměřené okolnostem, nikoli požadavky nepřiměřené*. Na prodávajícího (zde žalobce) je tedy nutno klást pouze takové požadavky, které jsou v souladu s jeho reálnými možnostmi. Zároveň se však městský soud nedomnívá, že by požadavky kladené na žalobce žalovaným a správním orgánem prvního stupně byly nereálné.

Z napadeného i prvostupňového rozhodnutí je zcela zřejmé, že žalovaný po žalobci nevyžadoval, aby s absolutní jistotou zjistil, zda skutečný počet ujetých kilometrů odpovídá počtu uvedenému na tachometru. Žalovaný pouze zastává názor, s nímž se městský soud ztotožňuje, že prodejce (zde žalobce) je povinen učinit vše, co je v jeho silách a co lze po něm spravedlivě žádat, aby skutečný počet ujetých kilometrů prověřil, a v případě, že dojde

k závěru, že zde je reálná možnost, že stav tachometru a počet skutečně ujetých kilometrů vzájemně neodpovídají, aby na tuto skutečnost spotřebitele upozornil.

Podle městského soudu je tento požadavek spravedlivý i reálný. Soud si je vědom skutečnosti, že není v praktických možnostech prodejců zabývajících se prodejem ojetých vozidel se stoprocentní jistotou zjistit, zda stav tachometru odpovídá skutečnému počtu ujetých kilometrů. To však žalovaný po žalobci vůbec nepožadoval. Žalobce je profesionálem v oblasti prodeje ojetých vozidel, což o sobě ostatně i sám tvrdí, a proto by měl ověřovat a zjišťovat potřebné informace o jím prodávaných vozidlech s odbornou péčí a zkušeností tomu odpovídající. Je zřejmé, že žalobce si za účelem ověření správnosti údaje uvedeného na tachometru předmětného vozidla opatřil certifikát Cebia. Zároveň je však nesporné, že výpis nepokrývá celou historii vozidla. Za této situace má soud za to, že po žalobci bylo možno spravedlivě požadovat, aby si předem opatřil vyjádření autorizovaného servisu stran správnosti údajů uvedených na tachometru. To však žalobce neučinil, ačkoli si byl této možnosti vědom, což plyne z jeho chování v rámci správního řízení, kdy sám žalovanému navrhoval dovézt předmětné vozidlo do autorizovaného servisu.

V situaci, kdy žalobce měl k dispozici certifikát (informační výpis) Cebia, ze kterého bylo patrné, že nepokrývá kompletní historii vozidla, již tato informace ho opravňovala (a zavazovala) k informování svých potencionálních zákazníků o skutečnosti, že počet ujetých kilometrů zobrazený na tachometru vozidla nemusí odpovídat počtu kilometru skutečně ujetých. Ani tuto žalobní námitku proto městský soud neshledal důvodnou.

Zatřetí měl žalobce za to, že uložená pokuta nebyla dostatečně zdůvodněna.

V této souvislosti je nezbytné připomenout ustálenou rozhodovací praxi, podle níž ukládání pokut za správní delikty, tudíž i rozhodování o jejich výši, se děje ve sféře volného správního uvážení (diskrečního práva správního orgánu), tedy zákonem dovolené volnosti správního orgánu rozhodnout ve vymezených hranicích, resp. volit některé z možných řešení, které zákon dovoluje. Podrobit volné správní uvážení soudnímu přezkoumání lze jen potud, zda správní orgán překročil meze tohoto uvážení stanovené zákonem, anebo zda je nezneužil. Soud tedy při přezkoumávání rozhodnutí, kterým byla uložena pokuta za správní delikt, zkoumá, zda správní orgán srozumitelně odůvodnil její výši zvolenou ze zákonného rozmezí a zda celkově dbal mezi správního uvážení stanovených mu zákonem, včetně přezkoumání, zda byl postup správního orgánu v souladu s pravidly logického usuzování. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 7. 2008 č.j. 4 As 22/2008-121, *správní orgán je povinen se při ukládání sankce zabývat podrobně všemi hledisky, které mu zákon předkládá, a podrobně a přesvědčivě odůvodnit, ke kterému hledisku přihlédl, a navíc podrobně odůvodnit, jaký vliv mělo toto hledisko na konečnou výši pokuty.*

Ze stran 5 a 6 prvostupňového rozhodnutí je zřejmé, že se správní orgán prvního stupně podrobně zabýval všemi zákonnými kritérii uvedenými v ustanovení § 24b odst. 2 zákona o ochraně spotřebitele (závažnost správního deliktu, způsob spáchání, následky a okolnosti spáchání). Totéž platí i o napadeném rozhodnutí, což je zřejmé ze str. 5 až 7 napadeného rozhodnutí. Podle názoru soudu je odůvodnění výše pokuty správními orgány konzistentní, srozumitelné a logické. Z odůvodnění je zřejmé, které okolnosti případu byly pro žalobce polehčující (žalobce měl k dispozici výpis společnosti Cebia, nabídl odvoz vozidla do autorizovaného servisu k ověření údajů najetých km – viz str. 5 až 6 napadeného rozhodnutí) a které naopak přitěžující (žalobce je specialistou v oblasti prodeje ojetých vozidel, jak se koneckonců sám prezentuje na internetových stránkách – viz str. 5

prvostupňového rozhodnutí, které tvoří z hlediska soudního přezkumu s napadeným druhostupňovým rozhodnutím jeden celek). Zároveň podle názoru městského soudu žalovaný správně posuzoval i následek předmětného správního deliktu, jelikož rozdíl v údajích o ujetých kilometrech mohl vést spotřebitele ke zcela odlišnému chování, proto za následek je třeba počítat hodnotu celé případné koupě (tj. kupní cenu vozidla) a nikoli pouze rozdíl kupních cen vozidel s naměřenými a skutečně ujetými kilometry. Na rozdíl od žalobce má městský soud za to, že je z uvedených rozhodnutí také zřejmé, jakým způsobem žalobce správní delikt spáchal (správní orgány uvedly, že je nepodstatné, zda byl delikt spáchán jednáním či opomenutím, proto z tohoto hlediska nevzešly ani polehčující, ani přitěžující okolnosti).

Zároveň městský soud neshledal, že by v projednávaném případě byla porušena zásada dvojího přičítání. K této zásadě se již dříve vyjádřil i Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 25. 1. 2006 č.j. 4 As 22/2005-68, kde zdůraznil, že *podle této zásady (roz. zásady zákazu dvojího přičítání) platí, že k okolnosti, která je zákonným znakem trestného činu (analogicky roz. správního deliktu), nelze přihlídnout jako k okolnosti polehčující nebo přitěžující při ukládání sankce. Nelze jednu a tutéž skutečnost, která v posuzované věci je dána v intenzitě nezbytné pro naplnění určitého zákonného znaku skutkové podstaty konkrétního porušení právní povinnosti, současně hodnotit jako okolnost obecně polehčující či obecně přitěžující.* V posuzovaném případě byla brána jako přitěžující skutečnost, že se žalobce již dříve v minulosti dopustil porušení zákona o ochraně spotřebitele, tedy že u něho jde o opakování (recidivu) spáchání správního deliktu v dané oblasti (viz str. 5 prvostupňového rozhodnutí), a to lze pokládat za obecně přitěžující okolnost. Zároveň však recidiva není znakem skutkové podstaty správního deliktu podle § 24 odst. 7 zákona o ochraně spotřebitele, proto ani z tohoto hlediska nedošlo k porušení zásady dvojího přičítání.

Rovněž v otázce zdůvodnění uložené pokuty a její míry neshledal městský soud žalobní námitku za důvodnou, protože správní orgány České obchodní inspekce velmi pečlivě zdůvodnily výši pokuty, přihlédly k významné polehčující okolnosti, kterou byla dodatečná snaha nebo vstřícnost prodejce dát přezkoumat skutečný stav ujetých kilometrů a která vedla druhostupňový správní orgán ke snížení rozsahu uložené pokuty ze 100 000 Kč na 80 000 Kč. Nutno konstatovat, že pokuta byla uložena v podstatě na samé spodní hranici zákonného rozpětí, jehož horní sazba činí až 1 000 000,- Kč, a i odůvodnění, které v tomto směru k výši uložené pokuty učinil správní orgán lze považovat za dostačující. Městský soud proto nenašel důvod pro moderaci uložené pokuty podle ust. § 78 odst. 2 s. ř. s., neboť pokuta očividně nebyla uložena – jak zřetelně vyplývá z výše uvedených důvodů – uložena ve zjevně nepřiměřené výši; soud z tohoto důvodu uloženou pokutu nesnížil, ani od jejího uložení neupustil.

S ohledem na shora uvedené městský soud dospěl k závěru, že ani námitky *třetího žalobního bodu* nejsou důvodné.

Z uvedených důvodů soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. a vychází ze skutečnosti, že žalobce nebyl v řízení úspěšný a žalovaný, který měl v řízení úspěch, se při jednání před soudem vzdal náhrady nákladů řízení.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 8. března 2017

JUDr. Jan Ryba
předseda senátu